

שאנו קשור בו, ולא מתעניינת בשום נושא מלבדו.

נושאי השיחה המוגבלים שלה מסתובבים על פי רוב סביב השאלה הבוערת אם מותר שה יעקל שלה ילפן או לא ילפן, ואם יבוא אליה מחר או לא יבוא. החברות מקי שיבות חודש, חודשיים, לפעמים אפילו שנה. הן מנסות ללא הצלחה לגרור את ידידיה שסרחה למסיבות ולהכיר לה גברים. הן משתדלות לשחרר אותה קצת מן הערצה העיוורת הבלתי־פוסקת שלה אליו. בסוף נימאס להן. לדעתן היא מתנהגת כמו מטומטמת, ומסרבת לעמוד מול האמת, או לענות לשאלת 64 אלף הדולר: אם הוא כל כך אוהב אותך, אז מדוע, לעזאזל, הוא לא מתגרש?

המאהבת המאוהבת, מצידה, לא מוכנה בכלל לשמוע דברי כפירה כאלה. לא לשם כך באה. כעבור זמן נוצרת בינה לבין ידידותיה עוינות, ואפילו הקשר האחר הנה, האחרון, נעלם.

אסירה

מרצון

הפילגש מתחילה לשבת בבית, והרכבה היא תלויה לגמרי בזמנו הפנוי של המאהב, מפחות לקבוע מראש אפילו ללכת לטרס עם חברה

לקשר החשוב ביותר שלה עם העולם, שבימקרה זה פירושו — הוא.

איך זה

נודע ברבים?

נאווה היא עיתונאית, בת 28, ויש לה דירה משלה. במשך מחצית ה שנה הראשונה נהג המאהב שלה לבלות אצלה את שעות אחר הצהריים. נאווה לא סיפרה על הרומאן שלה לאיש, הוא כמוכן שלא סיפר, ושניהם

הסוף - תמיד עצוב

חשבו שהסוד שמור לפחות כמו היהלומים של אשתו בכספת.

עד שיום אחד הלכה נאווה למסיבה. היא פגשה במסיבה חברים שלה שלא ראתה כבר כמה חודשים. השאלה הראשונה שאלו אותה היתה: מה שלומו של משה? איך נודע להם? כיצד קרה ששלושה חודשים אחריכן, כבר חדלה הרכילות עליהם, מפני שהעניין התיישן? הסיבה איננה, כמקובל לחשוב, בממדיה

לך, ולשמך הטוב." כיוון שהיא רווקה, וגאה בגבר שלה, וכי עמוק בליבה רוצה שהפרשה תצא לאור, כרי שאשתו תרצה להתגרש, לא ויתרה על ארוחת הערב האחת הזאת, ולא התחשבה בתוצאות.

בינתיים הגיע שמע הרומאן לכל החברות שלה, לכל החברים שלה, ולכל מי שהיה מוכן לשמוע.

היחידה שלא ידעה היתה אשתו. אף אחד לא רצה להביא אליה את בשורת האויב. אחת מהנשים האלה, שגילו את האמת רק בארץ.

אחד המקומות בהם מצא יוסף הרב מאוד עבודה, הוא באר־שבע. לשם נוחיות, התרגל יוסף לבלות את השבוע באר־שבע ולחזור הביתה רק בסופי־שבוע. לשם נוחיות, הוא גם מצא ל ידידה.

הידידה הזאת היא גרושה בת 28, א לילך בן שש. לאט לאט התהדקו היחסים בין השניים, ויוסף שכר לידידתו, לשם נוחיות, דירה, בה חי לו הזוג באושר מיו ראשון עד יום שישי. שאר הזמן חי יוסף באושר עם אשתו וארבעת ילדיו בנתניה. במשך השנים הגיע דבר הייחוד ההדוק עם הבאר־שבעית לאוזני אשתו. זו הפעיל את ההגיון הבריאי שלה, הבינה מייד בעלה לא יכול לישון לבד חמישה לילות בשבוע, ושהוא זקוק לחברה נשית. ואם זו ככה, אז למה לכעוס? האשה המבינה אפילו התיידדה עם הפילגש מבאר־שבע וקיבל אותה באופן נפשי לתוך המשפחה.

יוסף המאושר מרוצה מאוד מהסטטוס קוו. לפעמים, בשבת, הוא לוקח לטיול א שתי המשפחות שלו בצוותא, כדי לחסו בנוזן. המחזה הנה, של האשה והבעל זה ידידה פלוס כל הילדים שלהם בחיק הטבור מעורר התפעלות לא מעטה בקרב אלה ש מכירים את הסיפור. אך השלישייה מצפצפ על דעת הקהל, וממשיכה לחיות בשוב ונחת.

האשה יודעת - ובוולעת את הצפרדע

אשה מבינה עד כדי כך היא מנירה נדירה. נדירה גם הקיצוניות ו שנייה — כאשר האשה אומרת לבן לה הבוגד שייך לעזאזל או לו שמתחשק לו, ושהיא גמרה איתו את עניינים. כך, למשל, עשתה אשתו של רוקפל כאשר בומן שריפה פתחה את הכספת בעלה ומצאה בה צרור מכתבים לזהטי כאש מאהובתו. היא פשוט נסעה להורס הגישה מייד בקשה לגט ונשארה ברוגז ע רוקפלר עד היום. הבעל המגורש נשא א אהובתו, הגרושה גם היא, לאשה, וד חיים באושר ועושר עד היום. תגובתן של רוב הנשים אינה קיצוני כמו זו של אשתו של יוסף או הגבר רוקפלר. על פי רוב הן בולעות בשקט הצפרדע ועושות ככל יכולתן כדי לשמ על הבעל, כאשר הוא אינו עוזב את הב לא מנהל את ענייני האהבה שלו בדי קרטיות, הנטייה של האשה היא לשת ולחכות עד יעבור זעם.

מצב זה עלול להימשך שנים, מפני ש משך הזמן מגלה האשה שהרומאן הצד אינו נפסק, ואו היא שותקת, לא בגלל טעם של דיפלומטיה, אלא מפני שהיא מפחו לשאול שאלה שהתשובה עליה יכולה היות: זה נכון, ואני רוצה להתגרש. וכך קורה שהאשה יודעת, שבעלה יח

הקטנים של ארצנו ובאופי החטטני של תושביה. עובדה שיחסים בין גבר נשוי ו אשה נשואה עשויים להישמר בסוד אפילו שנים ארוכות, פשוט מפני ששני הצדדים מעוניינים בכך במידה שווה. נאווה, לעומת זאת, לא יכלה להתאפק

— שמה הוא יתפנה. לפעמים, כמו במיקרה של רותי, היא לא יוצאת בגלל קינאת הגבר. רותי עובדת בתרגום, ויכולה לעשות את עבודתה בבית. במשך השנתיים האחרונות היא מנהלת רומאן עם איש ציבור ידוע, שבנוסף למעלותיו האחרות, מקנא לה. מס־פרת היא:

"פעם ישראל טילפן אלי, ולא מצא אותי בבית. למחרת שאל אותי וחקר אותי איפה הייתי ועם מי. לא רציתי לריב איתו, והתי חלתי לשבת בבית. ישראל אמר שאם יוכל לצאת מהבית בלי שאשתו תרגיש, יטלפן אלי כל ערב כדי לשאול מה שלומי, אבל הרגשתי שמה שענייני אותו זה מה אני עושה כשהוא איננו.

מחון 20 ערבים הוא טילפן אולי פעם אחת, ואף פעם לא בא באופן לא צפוי. אך אני התרגלתי בינתיים לשבת בבית ליד הטלפון. הייתי עובדת כל היום ויוצאת ה חוצה רק כדי לקנות לעצמי אוכל. כאשר ישראל המפסיק לגמרי לטלפן באופן בלתי צפוי, המסכתי לשבת בבית. אולי בכל זאת יתחשק לו, מי יודע?"

כך הפך הטלפון להיות המכשיר החשוב ביותר בחייה של הפילגש. היא משתדלת לא לטלפן אליו לבית, גם אם הדבר לא נאסר עליה במפורש, ומחכה שיטלפן הוא אליה. היא לא יוצאת כדי להיות בבית כש־יטלפן, ולאט לאט נעשה המכשיר הזה

אם הוא אוהב אותך - למה אינו מתגרש מאשתו

היודעות ראשונות על פרשת האבים של הבוס שלהן. מדוע אינן מגלות זאת לאשה? מספרת נאווה: "אינני יודעת בדיוק כמה יודעות המזכירות של משה על הפרשה, אבל הן יודעות שאנחנו מאוהבים. באיזה חוש שישי, שלא היה מבייש שום דיפלומט או מרגל, הן יודעות איך לנהוג. כאשר משה חולה, למשל, ואני מטלפנת למשרד, הן לעולם לא מעבירות את ההודעות שלי עם שאר ההודעות לביתו של משה. מעולם לא ביקשתי מהן לנהוג כך, אך מאז שהתי חיל כל העסק, לא נגרמו למשה שום צרות. כשאני באה לבקר אותו במשרד, אני מר גישה שהן מחבכות אותי, אלהים יודע למה."

כך קורה שכל העולם יודע ושותק.

לא לשתות עם משה קפה ברווז, וביום ה הולדת שלה עמדה על כך שיאכלו ארוחת־ערב בצוחת במסעדה אינטימית. משה, ש לא רצה להיראות כפתון עלוב, לא ביקש ממנה להתכופף מתחת למושב כשנסעו ב־מכונית, וכמוכן שאווה לא יכלה להתאפק ונעצה בו מבטים מאוהבים. כולם ראו.

למה אף אחד

לא מגלה לאשה?

וא היתה נאווה נשואה, לא היה משה מוציא בחברתה את קצה אפו לרחוב, בתירוג המשכנע: יקירתי, אני לא דואג לעצמי, אבל אני דואג

אולם מה קורה כאשר האשה יודעת?

טיול משותף עם האשה והפילגש

וסף הוא קבלן בניין. יש לו אש וארבעה ילדים, דירה נאה, שתי מכוניות ועוד כל מיני נכסי ניידים ודלי ניידים. כדי לפרנס את המשפחה ולש מור על כל הדברים הטובים האלה, עוב יוסף קשה מאוד, ומתפשט עבודה לא ר בעירו, נתניה, אלא גם במקומות אחרים בארץ.

אחד המקומות בהם מצא יוסף הרב מאוד עבודה, הוא באר־שבע. לשם נוחיות, התרגל יוסף לבלות את השבוע באר־שבע ולחזור הביתה רק בסופי־שבוע. לשם נוחיות, הוא גם מצא ל ידידה.

הידידה הזאת היא גרושה בת 28, א לילך בן שש. לאט לאט התהדקו היחסים בין השניים, ויוסף שכר לידידתו, לשם נוחיות, דירה, בה חי לו הזוג באושר מיו ראשון עד יום שישי. שאר הזמן חי יוסף באושר עם אשתו וארבעת ילדיו בנתניה. במשך השנים הגיע דבר הייחוד ההדוק עם הבאר־שבעית לאוזני אשתו. זו הפעיל את ההגיון הבריאי שלה, הבינה מייד בעלה לא יכול לישון לבד חמישה לילות בשבוע, ושהוא זקוק לחברה נשית. ואם זו ככה, אז למה לכעוס? האשה המבינה אפילו התיידדה עם הפילגש מבאר־שבע וקיבל אותה באופן נפשי לתוך המשפחה.

האשה יודעת - ובוולעת את הצפרדע

אשה מבינה עד כדי כך היא מנירה נדירה. נדירה גם הקיצוניות ו שנייה — כאשר האשה אומרת לבן לה הבוגד שייך לעזאזל או לו שמתחשק לו, ושהיא גמרה איתו את עניינים. כך, למשל, עשתה אשתו של רוקפל כאשר בומן שריפה פתחה את הכספת בעלה ומצאה בה צרור מכתבים לזהטי כאש מאהובתו. היא פשוט נסעה להורס הגישה מייד בקשה לגט ונשארה ברוגז ע רוקפלר עד היום. הבעל המגורש נשא א אהובתו, הגרושה גם היא, לאשה, וד חיים באושר ועושר עד היום. תגובתן של רוב הנשים אינה קיצוני כמו זו של אשתו של יוסף או הגבר רוקפלר. על פי רוב הן בולעות בשקט הצפרדע ועושות ככל יכולתן כדי לשמ על הבעל, כאשר הוא אינו עוזב את הב לא מנהל את ענייני האהבה שלו בדי קרטיות, הנטייה של האשה היא לשת ולחכות עד יעבור זעם.

מצב זה עלול להימשך שנים, מפני ש משך הזמן מגלה האשה שהרומאן הצד אינו נפסק, ואו היא שותקת, לא בגלל טעם של דיפלומטיה, אלא מפני שהיא מפחו לשאול שאלה שהתשובה עליה יכולה היות: זה נכון, ואני רוצה להתגרש. וכך קורה שהאשה יודעת, שבעלה יח

האשה יודעת - ובוולעת את הצפרדע

היודעות ראשונות על פרשת האבים של הבוס שלהן. מדוע אינן מגלות זאת לאשה? מספרת נאווה: "אינני יודעת בדיוק כמה יודעות המזכירות של משה על הפרשה, אבל הן יודעות שאנחנו מאוהבים. באיזה חוש שישי, שלא היה מבייש שום דיפלומט או מרגל, הן יודעות איך לנהוג. כאשר משה חולה, למשל, ואני מטלפנת למשרד, הן לעולם לא מעבירות את ההודעות שלי עם שאר ההודעות לביתו של משה. מעולם לא ביקשתי מהן לנהוג כך, אך מאז שהתי חיל כל העסק, לא נגרמו למשה שום צרות. כשאני באה לבקר אותו במשרד, אני מר גישה שהן מחבכות אותי, אלהים יודע למה."

כך קורה שכל העולם יודע ושותק.

